

og jeg ser ogsaa gerne, at ret mange komme til at betale Skat ogsaa til Staten. Som Samfundets Borgere bør alle yde deres Medvirkning til Dækning af Statens Udgifter. Men det kommer ganske an paa, i hvilken Grad det sker, og i den Henseende har jeg ment, at den Maade, hvorpaa jeg har ønsket at beskatte, er langt retfærdigere end den Maade, hvorpaa Flertallet ønsker at gøre det. Derimod var det ærede Medlem i høj Grad misfornøjet med den stigende Skala paa Formueskatten, og han brugte der meget stærke Udtryk. Jeg anførte, at den Skala, som jeg har foreslaaet, kun vilde medføre, at en Mand med en Formue af 2 $\frac{1}{2}$ Mill. Kr., og hvis Indtægt af denne Formue var 100,000 Kr. om Aaret, vilde komme til at svare 7 $\frac{1}{2}$ pCt. af denne Indtægt, naar baade Formueskatten og Indtægtsskatten blev lagt sammen. Dertil sagde det ærede Medlem: 7 $\frac{1}{2}$ pCt. til Staten og saa maaske andre 7 pCt. til Kommunen, det vilde blive 14—15 pCt., som vedkommende vilde komme til at betale, saa kunde man, tilføjede det ærede Medlem, lige saa godt fastsætte en lempelig Straf af simpelt Fængsel for den, der fordristede sig til at samle Formue. I samme Foredrag imødegik han det ærede Medlem for Vestervig (N. Andersen), som havde fremhævet, at der efter hans Mening var den Fejl ved det foreliggende Forslag, at et Dampskibsselskab vilde komme op paa en Skatteydelse af 14 pCt., naar alt blev regnet sammen. Det syntes ikke at afficere det ærede Medlem i særlig høj Grad. Det forekommer mig ikke, at det ærede Medlem syntes, at disse 14—15 pCt. var for meget for et saadant Selskab. Tværtimod, han sagde, at der er mange Mennesker, der allerede nu betale 14 pCt. Jeg tvivler ikke om, at der er adskillige, som betale 14 pCt., men det mindre retfærdige for ikke at sige uretfærdige ved den Skatteordning, vi nu have, bestaar i, at disse høje Skatter hvile paa Folk, som ikke have Raad til at betale, idet de staa langt nede med Hensyn til deres Indtægt. Men naar der, som fra min Side, er Tale om Folk med 2 $\frac{1}{2}$ Mill. Kr. Formue, med en Indtægt af 100,000 Kr. om Aaret, forekommer det mig ikke, at man kan sige, at det er en overdreven stor Skatteydelse, der kræves af dem, om man skulde gaa til 14—15 pCt. Jeg vil henlede Opmærksomheden paa, hvilken Forskel der, for denne Skatteyder vil blive i Henhold til Flertallets Forslag og i Henhold til mit. Hele Forskel-

len vil blive 3,000 Kr., nemlig 2,000 Kr. paa Formuen og 1,000 Kr. paa Indtægten. Det er hele Forskellen, og det forekommer mig derfor, at det er et ret stærkt Udtryk, det ærede Medlem bruger, naar han sammenligner det med at diktere simpelt Fængsel. Men der kommer en anden Ting til, og det er, at hele Karakteren af den Skatteordning, som man vil gennemføre — det er i alt Fald det, man fremhæver — er, at Indtægter, som tilvebringes uden personligt Arbejde, bør beskattes højere, end Indtægter, der hidrøre fra personligt Arbejde. Nu kan man jo diskutere om, hvorvidt de mellemstore Indtægter og Formuer hidrøre fra personligt Arbejde, men med Hensyn til disse mellemstore og smaa Indtægter gaar mit Forslag ud paa, at Skatten ikke skal blive saa høj, at der ikke kan blive Plads for retfærdige Kommuneskatter. Jeg antager ikke, man kan være uenig om, at de store Formuer paa 2 $\frac{1}{2}$ Mill. Kr. skrive sig ikke fra Ejerens personlige Arbejde, og jeg tror da, der er Grund til at beskatte dem saa højt, som man kan beskatte dem.

Dernæst var der endvidere en Difference mellem det ærede Medlem og mig med Hensyn til Beskatning af Kongehusets Medlemmer. Det ærede Medlem vilde ikke være med til at beskatte Kongehusets Medlemmer, hvilket jeg for øvrigt ikke var i Tvivl om, naar jeg ser hen til, hvor meget det ærede Medlem har været med til at ofre paa Kongehuset af Statens Midler i de nærmest foregaaende Aar. Men den Motivering, det ærede Medlem gav, vil jeg ikke gaa ind paa. Det ærede Medlem udtalte nemlig, at der burde være den rette sunde Sans til Stede til at tage et passende Hensyn over for Kongehusets Medlemmer, og denne sunde Sans og dette passende Hensyn skulde være dette, at de skulde være skattefri baade med Hensyn til Formue og med Hensyn til Indtægt. Men Rigsdagen vedtog jo i 1870 en Skattelov, ifølge hvilken Kongehusets Medlemmer kom til at betale Skat. Maa jeg da spørge: Var den sunde Sans og det passende Hen-

Rettelser.

Sp. 879, L. 22 f. o.: „Ejendomsret“, læs: „Ejendoms-skatteerne“.

— 884, L. 4 f. o.: „Jeg tror derfor“, læs: „Jeg tror derfor ikke“.